

Estimats companys i companyes del Partit Socialista del País Valencià,

L'altre dia un company del partit em va dir que "la política era pura matemàtica". Jo he de discrepar. Pot ser que els números siguem imprescindibles per a fer triunfar la política. Però la política no és matemàtica.

La política són idees, sentiments i accions. Idees com la defensa de la llibertat, la igualtat, la justícia o la sostenibilitat. Sentiments que ens fan reaccionar front a situacions de injustícia, desigualtat u opressió. Accions col·lectives com les que està desenvolupant el PSOE des de fa 150 anys. Tot açò és la política i tot açò és per a dir que la candidatura del meu amic i company Pepe Reig, que jo vinc a defensar ací, no té ninguna matemàtica però arriba carregada de molta bona política.

Vaig a llegir el discurs que faria Pepe Reig de poder parlar hui en esta sala. Però primer voldria fer un xicotet parèntesi per a respondre a la pregunta que pot ser estiga en el cap de molts de vosaltres: ¿Per qué continuem hui ací, defensant una candidatura que sabem que va a obtenir un suport molt minoritari?

La resposta no la tinc jo. La teniu tots i cadascú de vosaltres a la cara "B" del vostre carnet socialista. La té Pablo Iglesias, que diu alt i clar que "som socialistes no per a estimar en silenci les nostres idees, ni per recrear-nos amb la seua grandesa sinó per dur-les a qualsevol lloc".

Esta assemblea de hui, amb tants companys i companyes socialistes carregats d'il·lusió, de força i d'energia és un bon lloc per a difondre un missatge que no guanyarà l'assemblea però que esperem es quede pegant voltes entre les vostres idees, camine de la mà dels vostres sentiments i es manifeste en les vostres accions com a dirigents i militants compromesos.

I ara. El discurs que haguera fet el vostre company Pepe Reig:

El PSPV és un gran partit. Un partit amb una trajectòria honesta. És per a mi un motiu d'orgull formar part del partit polític més important que te l'esquerra valenciana. Un orgull i una exigència, perquè també m'agradaria que fora el gran partit de la militància compromesa, conscient, participativa i inquieta que necessita el nostre país. Podriem ser el gran partit de la ciutadania valenciana.

Per a arribar a ser-ho podriem començar per reconèixer en esta assemblea, que el nostre major enemic no és el Partit Popular, que ja ha demostrat a la ciutadania quina és la seua concepció de la política. Que ja ha demostrat que aquella famosa frase de "estoy en política para enriquecerme" no era ni una anècdota ni un cas aïllat.

El nostre major enemic és la desconfiança de la ciutadania en la política. Si hi ha alguna cosa que tira per terra el nostre treball diari és eixa frase mortal de

que “todos los políticos son iguales”. Donar-li la volta a eixa creença, aconseguir que la ciutadania progressista torne a mirar als partits polítics com a eines “amigables”, per usar una terminologia informàtica, útils i transformadores és la via per la qual podem posar en marxa el canvi polític en esta ciutat.

I no és tan difícil. Es tracta de tornar a fer el que ja ferem en el passat. Si recordeu, quan la democràcia necessitava ampliar-se per a acollir el moviment obrer, les classes populars, les dones, els joves, que la societat liberal exclòia del joc polític. Els partits d'esquerra, pero especialment els partits socialistes, convertits en partits de masses, democratitzaren aquella democràcia convertint-se ells mateixos en instruments d'inclusió, de participació i d'ampliació de drets.

Hui afrontem un repte similar. Necessitem una reforma urgent dels partits que ens permeta incorporar al nou subjecte històric, a la ciutadania activa i crítica, que hui, cal admetre-ho, no veu en nosaltres el seu referent polític. I esta ciutadania no ens reconeix com al seu referent polític perquè les nostres estructures internes no estàn preparades per al debat, la crítica, la confrontació d'idees, la polèmica, el disens, i per tant, l'aprenentatge.

Si hem criticat amb contundència les mancances democràtiques d'este procés, no és perquè ens agrada empenyar els dirigents que l'han pensa't. Es perquè estem fermament convençuts que tan sols caminant cap a la democratització de la nostra organització assolirem la confiança de la ciutadania que ens permetrà guanyar unes eleccions.

En l'actual societat del coneixement i de la hipercomunicació, les organitzacions són transparents, es a dir, transmeteixen informació sobre qué són i com son les 24 hores del dia i no sols quan els seus líders fan declaracions i no sols quan està previst en els plans de comunicació. Ens agradaria que les coses foren més fàcils però son així de complicades en el segle XXI.

Tot el que fem internament té una enorme repercusió externa en la mesura en que deixa escrit en les nostres cares el rastre de la satisfacció o de la frustració. Tot el que fem internament ens acostava o ens allunya d'una ciutadania –els nostres potencials votants- que és caracteritzen per ser molt exigents amb les formes democràtiques, que no toleren ni interessos en clau orgànica, ni de pactes contra natura, ni de grups de poder dintre del partit.

¿Per qué ens dona tanta por el debat intern? ¿On es forjen els líders si no és en el debat intern, en la confrontació interna? ¿Com podem tindre a les millors persones al front del partit si tot el nostre esfroç és dirigeix a “aplacar qualsevol índex de discrepància”?

No es podria entendre que després de nou mesos de paralització del partit, i 18 anys perdent eleccions, hi haguera no més una candidatura sobre la taula. No

es pot entendre que davant d'este panorama els candidats no hagen disposat d'una oportunitat per a per a adreçar-se directament a tota la militància. No es pot entendre que no haja hagut un debat entre els dos candidats. No és estrany que tan sols el 40% de la militància haja participat en l'elecció d'esta assemblea. No es pot entendre que davant d'una reestructuració del partit d'esta envergadura no es trobe damunt la taula un document amb propostes d'organització i un document polític amb suficient consistència.

Companys i companyes, ¿cóm pot algú afirmar que la dreta s'ha limitat a fer en València el que nosaltres havíem dissenyat als anys 80? Això equival a dir que el model de ciutat que té la dreta és el mateix que el que tenim nosaltre(s). Equival a dir que la política "de escaparate" que amaga la manca de tot tipus de recursos per a la ciutadania és el que nosaltres havíem pensat.

Companys i companyes necessitem un partit fort. Però un partit fort no es aquell que disciplina als seus militants. Es un partit que respon amb contundència al seu contrari. Que té una alternativa. Com anem a transmetre que som una alternativa real si revisem per la via dels gestos el projecte socialista. L'excel·lent treball desenvolupat pel Grup Municipal en relació a trasllat del Mestalla, no es pot posar en qüestió amb un gir inesperat. El magnífic treball del grup municipal en la defensa del Cabanyal, no es pot saldar amb una resposta tebia. Cal aprofitar cada moment per a explicar la nostra visió de la ciutat, amb claredat i contundència.

Companys i companyes, ens fa falta confiar en nosaltres mateixos, però no confiar, principalment, en el nostre ímpetu i la nostra simpatia, que està molt bé... ens fa falta confiar en els nostres valors, en la nostra militància, i traure endavant un discurs polític potent, que siga, de veritat, una alternativa a la dreta en la que es puga reconèixer la ciutadania activa.

La energia que necessitem per a moure eixa maquinària és renovable, pero es molt antiga: es diu democràcia. Democràcia i participació. Democràcia sense por, amb alegria. Democràcia sense componendes, amb responsabilitat. De poc ens valdrà guanyar ací amb amplis i alambicats acords si, després, entre la ciutadania continuem instal·lats en la invisibilitat.

L'única recepta per l'èxit que mai falla és tindre tanta democràcia dins de la nostra casa com l'exigim fora. Estem parlant d'autèntics debats polítics a les agrupacions, amb eleccions primàries per als carrers principals, amb un règim clar d'incompatibilitats, amb limitació de mandats, amb participació dels simpatitzants, amb debats públics i elecció directa dels principals responsables.

Un partit com este, obert i transparent, on els militants tinguen molt clar que és compta amb ells per a pensar, que s'els escolta, que poden aportar la seua visió dels problemes, i que la seua visió arriba al carrer Blanqueres i que allí es

treballa i es converteix en una proposta política fonamentada, que després torna a la ciutadania.

Amb un partit com este guanyariem València i hem de fer-ho, sí o sí, perquè la ciutat de València, els hòmens i dones, els majors i els joves, que habiten els nostres carrers necessiten que nosaltres els retornem la confiança. Necessitem, ara més que mai, tornar a confiar en la política.

Per a fer realitat este partit, hem treballat. Per a fer realitat este partit continuarem treballant. Como deia Pablo Iglesias: perquè som socialistes per a defensar les nostres idees allà on calga fer-ho. En nom d'eixe gran partit us demane el vot per a la candidatura que encapçala Pepe Reig. Un vot reflexiu, un vot socialista, afirmatiu i lliure.

Moltes gràcies.